

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 131/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Luciou Bakošovou, LL.M., advokátkou, Šafárikova 20, Rožňava, proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 6C/48/2021-212 zo 14. marca 2023, rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Co/184/2023-285 zo 17. januára 2024 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/125/2024 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6C/48/2021-212 zo 14. marca 2023, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9Co/184/2023-285 zo 17. januára 2024 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Cdo/125/2024 z 30. septembra 2025. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať jej primerané finančné zadost'učinenie a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že proti sťažovateľke ako žalovanej sa na okresnom súde viedol spor o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Vyporiadanie sa malo týkať nehnuteľnosti patriacej do podielového spoluvlastníctva sťažovateľky a jej dvoch sestier (žalobkýň). Okresný súd rozsudkom vo veci samej zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnostiam (výrok I), nariadil nehnuteľnosti predať

a rozdeliť výťažok z predaja podľa spoluvlastníckych podielov žalobkyň a žalovanej (výrok II) a priznal žalobkyniam nárok na náhradu trov konania (výrok III). Na odvolanie sťažovateľky krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobkyniam nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Všeobecné sudy dospeli k záveru, že v danom prípade nie sú prítomné dôvody hodné osobitného zreteľa pre použitie § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda aby nedošlo k zrušeniu podielového spoluvlastníctva a jeho nevyporiadaniu prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku. V tomto kontexte riešili otázku, či záujem žalobkyň na zániku spoluvlastníctva je v porovnaní so záujmom sťažovateľky na zachovaní spoluvlastníctva významnejší a zároveň prednejší. V konaní ustálili, že ani jedna z podielových spoluvlastníčok predmetnú nehnuteľnosť (rodinný dom) neobýva, neužíva, dokonca ani sporadicky ju nenavštevuje, rodinný dom chátra, pričom všetky náklady na jeho údržbu a prevádzku znáša výlučne žalobkyňa 1, ktorú táto skutočnosť finančne zaťažuje. V konaní bolo tiež preukázané, že žalobkyňa 1 a ani sťažovateľka nemajú dostatok financií na rekonštrukciu, ba ani na udržiavanie predmetnej nehnuteľnosti. Záujem sťažovateľky na udržaní spoluvlastníctva vyplynul zo skutočnosti, že v budúcnosti, po dosiahnutí dôchodkového veku, má záujem žiť v predmetnom dome, keďže k nemu má silnú citovú väzbu ako ku svojmu rodisku. Nie je však v jej možnostiach vyplatiť vyrovnacie podiely ostatným spoluvlastníkom, a nie je to ani vo finančných možnostiach jej dcéry, ktorá by matku podporila, avšak rovnako nie je odkázaná na bývanie v predmetnej nehnuteľnosti. Syn sťažovateľky neprejavuje o nehnuteľnosti žiaden záujem. Sťažovateľka je navyše dlhodobo nezamestnaná a ani v budúcnosti, na ktorú poukázala, nie je predpoklad, že sa jej finančná situácia zmení, keďže bude poberať starobný dôchodok. Sudy tak zastali názor, že je nereálne, aby sa sťažovateľka mohla stať výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, vyplatiť vyrovnacie podiely ostatným spoluvlastníkom a postarať sa o rekonštrukciu nehnuteľnosti. Za týchto okolností nevyhodnotili záujem sťažovateľky na zachovaní spoluvlastníctva ako taký, ktorý by prevyšoval záujem žalobkyň na tom, aby spoluvlastníctvo zaniklo, a preto ho zrušili a vyporiadali.

4. Tvrdenia sťažovateľky o jej osobných a citových väzbách konajúce sudy nespochybnili, avšak v kontexte tohto konania ich vyhodnotili ako účelové, v snahe zabrániť zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva. Ponuku sťažovateľky, že žalobkyne vyplatí takým spôsobom, že by ich vyrovnací podiel splácala po 20 eur mesačne, vyhodnotili ako neprijateľnú vzhľadom na výšku vyrovnacích podielov (približne 17 000 eur za jeden podiel) a čas, za ktorý by tieto mali byť uhradené. Nebolo by spravodlivé požadovať od žalobkyň, aby prijali takúto možnosť splatenia ich vyrovnacieho podielu. Podľa právneho názoru súdov je podmienka, že vec spoluvlastník nechce, splnená aj tam, kde spoluvlastník vyjadří subjektívne stanovisko, aby mu vec nebola prikázaná do výlučného vlastníctva, ale aj tam, kde síce spoluvlastník o predmet prejaví záujem, avšak absentuje u neho solventnosť.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) – pre nepreskúmateľnosť, nezákonnosť rozsudku krajského súdu a pre pochybenia pri hodnotení dôkazov a z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyššiemu súdu položila dve právne otázky. Pýtala sa, či môže súd upustiť od zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva aj v prípade, ak skonštatoval existenciu dôvodov subjektívneho charakteru (1), a či môže súd zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti, ak o nehnuteľnosť prejavil záujem jeden z podielových spoluvlastníkov (2).

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky zamietol a úspešným žalobkyniam priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľky v časti, v ktorej namietala nepreskúmateľnosť rozsudku, je síce prípustné, ale nie je dôvodné. V procese dokazovania nezistil pochybenia konajúcich súdov, ktoré by znamenali porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces, a tak jej dovolanie v tejto časti odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP. Ako neprípustné vyhodnotil aj tú časť dovolania, v ktorej sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie sporu. Vzhľadom na uvedené zamietol dovolanie ako celok (§ 448 CSP).

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka považuje právne závery konajúcich súdov za arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Napadnutými rozhodnutiami došlo k nepriamemu, no reálnemu znevýhodneniu sťažovateľky na základe jej sociálneho pôvodu a nepriaznivej sociálnej situácie, keďže sťažovateľka je poberateľkou dávky v hmotnej núdzi. Práve z tohto dôvodu nemala objektívne možnosť nadobudnúť nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva. Súdny neprihliadali na jej osobitnú zraniteľnosť a aplikovali právne inštitúty čisto formalisticky, bez posúdenia ich reálnych dopadov na jej základné práva. Sťažovateľka sa tak ocitla v situácii, keď prebieha exekučné konanie smerujúce k nútenému predaju predmetnej nehnuteľnosti, čo predstavuje zásah do jej majetkových práv a ľudskej dôstojnosti. Spoločný majetok je predávaný núteným spôsobom bez toho, aby súdy vykonali akékoľvek zodpovedné posúdenie primeranosti a nevyhnutnosti tohto zásahu do majetkových práv sťažovateľky.

8. Sťažovateľka nesúhlasí so zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva predajom nehnuteľnosti, poukazujúc na § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa na zachovanie vlastníctva vidí predovšetkým vo využiteľnosti spoločnej nehnuteľnosti. Dom je podľa jej názoru obývatel'ný, v dobrom technickom stave a žiadne škody ani znehodnotenia mu nehrozia. Ide o nehnuteľnosť, ktorá bola dedičstvom po rodičoch a mala slúžiť pre ďalšie generácie a potomkov. Jeho predaj považuje za rozmar a bezmyšlienkovitý, najjednoduchší spôsob ako získať finančné prostriedky. Exekučné konanie považuje za priame pokračovanie protiústavného zásahu do základných práv sťažovateľky. Peňažná náhrada nemôže kompenzovať stratu nehnuteľnosti, ktorá má pre ňu osobitný, existenčný a rodinný význam.

9. Súdny podľa jej názoru pochybili aj v tom, že ju zaviazali k náhrade trov konania s poukazom na zásadu úspechu bez toho, aby sa zaoberali osobitnými okolnosťami prípadu, povahou sporu a sociálnym postavením sťažovateľky. Takýto postup označuje ako formalistický. Rozhodovanie o trovách nemôže byť mechanické, ale musí rešpektovať ústavné princípy spravodlivosti, proporcionality a ochrany základných práv. Záver najvyššieho súdu, podľa ktorého túto okolnosť sťažovateľka namietala až v dovolacom konaní, je nesprávny a nemá oporu v obsahu spisu. Sťažovateľka na svoju situáciu poukazovala od začiatku konania, a to už pri žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Následne namietala svoju insolventnosť a neschopnosť vyplatiť žalobkyne za ich spoluvlastnícke podiely. Dovolací súd opomenul, že sťažovateľka podala odvolanie aj proti výroku o trovách konania a poukazovala na svoju nepriaznivú majetkovú situáciu. Ignorovanie tejto skutočnosti predstavuje porušenie povinnosti riadne sa vysporiadať

s námietkami účastníka konania, čo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Nezohľadnenie nepriaznivej majetkovej situácie sťažovateľky v kombinácii so stratou nehnuteľnosti a prebiehajúcim exekučným konaním presahuje hranice ústavne prípustného zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

10. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti [k tomu pozri § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

11. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie a o jej odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Rovnako proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohla sťažovateľka podať dovolanie z dôvodu existencie väd zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 CSP, čo aj využila. Najvyšší súd o dovolaní rozhodol napadnutým rozsudkom.

12. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom najvyššieho súdu:

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktoré považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

14. V kontexte prezentovanej sťažnostnej argumentácie ústavný súd považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevyklučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom. Pritom je nutné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti

všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

15. V súlade s uvedeným sa tak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameril na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody zamietnutia dovolania sťažovateľky. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil. Pritom uvádza, že sťažnostné námietky sťažovateľky boli obsahom i jej dovolacích námietok, s ktorými sa najvyšší súd riadne vysporiadal a primerane vysvetlil, prečo ich považoval za nedôvodné.

16. Sťažovateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, pričom vadu zmätočnosti identifikovala v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu a v pochybení súdov v procese dokazovania a v tej súvislosti poukazovala na nesprávne zistený skutkový stav.

17. Najvyšší súd k námietke sťažovateľky o nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu uviedol, že obsah spisu nedáva podklad na záver, že by krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie (v jednote s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, pozn.) spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Práve naopak, krajský súd podľa jeho názoru dostatočne popísal obsah podstatných skutkových okolností, stanoviská strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých vyvodil svoje právne závery a sústredil ich do odôvodnenia. Zdôraznil požiadavky, ktoré sú kladené na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a z tohto pohľadu vyhodnotil rozsudok krajského súdu ako spĺňajúci parametre preskúmateľnosti, keďže sťažovateľke poskytuje odpovede na všetky jej relevantné výhrady. Osobitným spôsobom sa vyjadril k námietke o údajnej rozpornosti rozhodnutí súdov nižšej inštancie, ktoré na jednej strane uviedli, že žiadna zo strán konania neprejavila o nehnuteľnosť záujem, a na druhej strane uviedli, že sťažovateľka o ňu prejavila záujem. V tejto súvislosti poukázal na jednotlivé body odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 32 a 35 rozsudku krajského súdu) a rozsudku súdu prvej inštancie (bod 34 rozsudku okresného súdu), z ktorých vyplynul dostatočne zrejmý ne/záujem strán sporu o nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve vo väzbe na reálne zhodnotenie finančných možností, či ne/solventnosť strán sporu. Preto v tomto smere nevyhodnotil rozhodnutia súdov nižšej inštancie ako rozporné a z toho dôvodu za nepreskúmateľné.

18. Ďalej sa najvyšší súd zaberá námietkami sťažovateľky spočívajúcimi v spochybňovaní procesu dokazovania (najmä pri hodnotení dôkazov) a zisteného skutkového stavu sporu (body 17 až 22 rozsudku najvyššieho súdu). Opäť poukázal na dôvody rozhodnutia krajského súdu a na to, že súdy nemali pochybnosť o tom, že sťažovateľka má osobné citové väzby k nehnuteľnosti, avšak výsledky vykonaného dokazovania svedčili o tom, že dlhodobo v predmetnom dome nebýva, má vyriešené bývanie, o dom sa nestará a finančne neprispieva na jeho údržbu. Zároveň konštatovali, že nie je ani v jej možnostiach vyplatiť žalobkyniam vyrovnacie podiely, keď ňou ponúkané splácanie po 20 eur nevyhodnotili ako spravodlivé. Záver o zlej finančnej situácii sťažovateľky odvolací súd vyvodil zo zisteného skutkového stavu veci v kontexte ponuky sťažovateľky na vysporiadanie vyrovnacích podielov, a tento najvyšší súd nevyhodnotil ako nelogický,

neobjektívny resp. nevyplývajúci zo zisteného skutkového stavu. Podľa jeho názoru sa sudy vyrovnali aj so subjektívnymi dôvodmi predstretými sťažovateľkou, keď poukazovali na citové väzby sťažovateľky k nehnuteľnosti, ale v kontexte vykonaného dokazovania ich vyhodnotili a uzavreli inak, ako bol skutkový a právny názor sťažovateľky.

19. Sťažovateľka vytýkala rozhodnutiu krajského súdu i to, že je jednostranne zamerané, podporujúce finančný prospech žalobkýň a neberúce do úvahy účelné využitie veci a zabezpečenie bývania potomkom do budúca, čo je v rozpore s dobrými mravmi. Svoju argumentáciu podporila rozhodnutím R 1/1989. Najvyšší súd poznamenal, že z obsahu odvolania ani z obsahu spisu nevyplýva, že by sťažovateľka formulovala túto námietku v priebehu sporu. Prvýkrát tak urobila až v dovolaní, a tak na ňu nemohol prihliadať (bod 22 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu).

20. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku poskytlo sťažovateľke dostatočné a ústavne konformné odpovede na všetky jej námietky súvisiace s predmetom sporu. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nekonkretizuje, na ktorú konkrétnu otázku nedostala od všeobecných súdov odpoveď alebo v čom konkrétnom najvyšší súd pri posudzovaní jej dovolania pochybil. Jej ústavná sťažnosť je len nesúhlasom s verdiktom v jej veci, pričom skutočnosť, že sa s ním nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o neodôvodnenosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, o jeho nezákonnosti či nespravodlivosti. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, nepovažuje riešenie a výsledok sporu za nespravodlivý a na rozdiel od sťažovateľky považuje odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov za dostatočné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces. Ústavný súd tak s prihliadnutím na uvedené nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby v kontexte argumentácie sťažovateľky prehodnocoval skutkové a právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii.

21. Sťažovateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania aj z § 421 písm. b) CSP. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatoval, že otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení). Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje nielen náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky.

22. Podľa názoru najvyššieho súdu otázky formulované sťažovateľkou vyjadrujú jej nespokojnosť s aplikáciou § 142 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka súdmi nižšej inštancie, keď nedospeli k záveru o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa pre zamietnutie návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Záver o potrebe zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctva bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových zistení, ktoré vyšli v spore najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd viedli k potvrdeniu vecne správneho rozsudku súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k otázke č. 1 nastolenej sťažovateľkou

najvyšší súd uviedol, že je jednak abstraktná a jednak súvisí s obstaraním spoľahlivých skutkových podkladov, ktoré by viedli k nožnej aplikácii § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa jeho názoru však nestačí len abstraktné skonštatovanie existencie dôvodov subjektívneho charakteru, dokonca ani ich konkretizácia automaticky neznamená aplikáciu § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože spoľahlivo zistené skutkové podklady musí súd vždy hodnotiť a posúdiť s prihliadnutím na dôležitosť jednotlivých sporných záujmov a na celkovú povahu konkrétneho sporu. Rovnako aj otázku č. 2 vyhodnotil ako takú, ktorá súvisí s obstaraním skutkových podkladov a ich hodnotením, a tak uzavrel, že obe otázky sú spojené s procesom dokazovania a predstavujú riešenie skutkovej, a nie právnej otázky, ktorá môže byť riešená vždy len v konkrétnych súvislostiach, a nie vo všeobecnej rovine. Sťažovateľka sa *de facto* domáhala opätovného posúdenia ňou tvrdeného skutkového stavu v jej prospech, resp. v prospech nezrušenia a nevyporiadania podielového spoluvlastníctva a takéto tvrdenia nemožno považovať za právne otázky vymedzené zákonom predpokladaným spôsobom.

23. Pokiaľ ide o posúdenie uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a charakter sťažovateľkou identifikovaných otázok v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci, ústavný súd považuje odpovede najvyššieho súdu za dostatočné a rešpektujúce právnú úpravu dovolacieho konania. Závery najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí sú v súlade s jeho úlohou, ako to vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom jeho argumentácia ako dovolacieho súdu nepopiera účel a význam ustanovení procesného predpisu o dovolaní. Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer a vytvárali by priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených práv po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

24. Napokon sa najvyšší súd zaoberal aj výrokom o nároku na náhradu trov konania. Sťažovateľka v tejto súvislosti namietala, že súdy nevzali do úvahy jej majetkovú situáciu a zaviazali ju k povinnosti nahradiť trovy konania v zmysle zásady úspechu vo veci. Túto námietku najvyšší súd subsumoval pod vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a poznamenal, že z obsahu odvolania a ani z obsahu spisu nevyplýva takto sťažovateľkou formulovaná námietka. Túto argumentáciu prvýkrát uviedla až v dovolaní, napriek tomu, že bola zastúpená advokátom, a preto na ňu neprihliadol. Sťažovateľka tento záver rozporuje a opätovne zdôrazňuje, že na svoju situáciu poukazovala od začiatku konania, a to už pri žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkoch. Následne namietala svoju insolventnosť a neschopnosť vyplatiť žalobkyne za ich spoluvlastnícke podiely. Dovolací súd podľa nej opomenul, že podala odvolanie aj proti výroku o trovách konania a poukazovala na svoju nepriaznivú majetkovú situáciu.

25. Prílohou ústavnej sťažnosti bolo aj odvolanie sťažovateľky, z ktorého sa ústavný súd presvedčil o tom, že tento opravný prostriedok uplatnila proti rozsudku okresného súdu ako celku, teda vrátane výroku o trovách konania. V celom obsahu odvolania sa však nenachádza žiadna argumentácia smerom k výroku o trovách konania, tobož v kontexte finančnej situácie sťažovateľky. Za tohto stavu obstojí záver najvyššieho súdu o tom, že ak sťažovateľka neuplatnila predmetnú námietku v odvolacom konaní, najvyšší súd ju nemôže posúdiť pre nedostatok svojej právomoci, pretože inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto dovolacieho súdu, ktorý na to nedostal príležitosť.

26. Už uvedené odpovede najvyššieho súdu na námietky sťažovateľky umožňujú ústavnému súdu prijať záver, že napadnutému rozsudku niet z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Práve naopak, napadnuté dovolacie rozhodnutie dostatočne reaguje na všetky podstatné tvrdenia a uplatnené dovolacie námietky sťažovateľky, nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti. Ústavný súd pripomína, že nerozhoduje v predmetnej (civilnosporovej) veci (nerieši „kauzu“), ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.

27. Keďže ústavný súd v prejednávanej veci nevzhliadol žiadny protiústavný excés ani zásah do práv sťažovateľky, ktorý by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladal dôvod na vyslovenie ich porušenia, ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu